

întoarcerea mea la Craiova, „în provincie“, a însemnat o aprigă dorință de lucru. Iar problemele puse de roluri, mi-au satisfăcut-o. Apoi, nostalgia rolurilor jucate. După multe zile și nopți de frământări, de insomnii, de zbucium, — treizeci de spectacole... și apoi nimic. Tot ceea ce ai adunat clipă de clipă, punind mănunchi și numindu-l — poate pretențios — creație, după un timp mult prea scurt, se pierde ca și cum n-ar fi fost. Totul se uită, siliți cum simțem să trăim mereu o altă viață. E frumos, dar obositor de trist.

**Tanai
Bella**

Redescoperirea „oului lui Columb“ ?

Am năvălit multă vreme dorința de a pune în scenă un spectacol pentru copii. Mi s-a împlinit dorința acum, în această stagiune. Am montat la teatrul nostru *Regele-i sub tron* de Szekernyész László și, zice-se, cu succes. Atât te spectatorii mici cât și la părinții lor. Dovadă că nu era vorba doar de un capriciu velleitar, ci de o chemare reală. Mă bucur de reușită, cu atât mai mult cu cât cu acest spectacol am credea că am umplut, într-o oarecare măsură, o veche lacună în activitatea teatrului nostru.

Stagiunea care s-a încheiat mi-a oferit, de altă parte, putința de a juca pe lady Cicely din *Convertirea căpitanului Brassbound* de G. B. Shaw, și de a fi contribuit la punerea în valoare a acestui text, puțin cunoscut de noi, al marelui comediograf. Stagiunea a fost și în ansamblu ei o stagiune, cum se zice, bună pentru teatrul nostru. Bună din unghiul de vedere al politicii de teatru propriuzise. Bună din punctul de vedere al reperoriului, axat în principal pe promovarea dramaturgilor noștri. D. R. Popescu, Méhes

György — și pe valorificarea lucrărilor clasice și moderne universale, a căror problematică are un clar și semnificativ ecou în contemporaneitate (*Dansul sergentului Musgrave* de John Arden, *Convertirea căpitanului Brassbound* de G. B. Shaw, *Un individ suspect* de Branislav Nușici, *Cei doi Bolyai* de Németh László).

Străduința teatrului nostru este de a-și orienta activitatea artistică după o concepție activă, unitară, destinată să-i confere un timbru distinct, propriu. S-ar părea că, afirmând acestea, vrem să redescoperim secretul „oului lui Columb“. Dar, teatrului nostru i-a lipsit până acum asemenea concepție unitară, asemenea timbru propriu, și în această stagiune, se pare, au existat unele fericite excepții de bun augur.

În lumina acestor gânduri cred că ar fi foarte util pentru noi ca alături de eforturile ce le depunem spre restructurarea mijloacelor noastre artistice, spre o mai largă disponibilitate a spiritului nostru creator, să găsim și un sprijin mai mare din partea creatorilor de teatru din Capitală. Pentru că s-a dovedit — nu o dată — rodnicia unor asemenea conlucrări și utilitatea lor în mișcarea teatrală din provincie. Provincialismul nu e determinat de spațiul geografic, ci de spiritul oamenilor.